

Sygn. akt III AUa 182/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Hejwowska
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz SA Elżbieta Czaja (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016 r. w Lublinie

sprawy A. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji A. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 16 października 2015 r. sygn. akt VII U 2232/14

oddala apelację.

Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Barbara Hejwowska Elżbieta Czaja

Sygn. akt III AUa 182/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 sierpnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił A. C. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawczyni nie udokumentowała 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych ani 20-letniego okresu składkowego i nieskładkowego.

Odwołanie od decyzji wniosła A. C. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wskazała, że pracowała w warunkach szczególnych jako cholewkarz, spełnia także przesłankę 20-let okresów składkowych i nieskładkowych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji, wskazał, że nawet w przypadku zaliczeniu stażu pracy wnioskodawczyni w Spółdzielni Pracy (...) okres ten wyniósłby 14 lat, 3 miesiące i 13 dni.

Wyrokiem z dnia 16 października 2015 roku Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

A. C. urodzona (...) w dniu 8 sierpnia 2014 roku złożyła wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodniła 17 lat, 10 miesięcy i 26 dni okresów składkowych i nieskładkowych. W dniu 9 października 1975 roku wnioskodawczyni została przyjęta do Spółdzielni Pracy Usług (...) na wstępny 7-dniowy staż pracy absolwentów(...)w zawodzie obuwnika cholewkarza. Po odbyciu stażu została zatrudniona w charakterze pracownika fizycznego cholewkarza. Z dniem 1 sierpnia 1979 roku, w związku z przekształceniem zakładu w (...) Spółdzielnię Pracy Usług (...) w L. wnioskodawczyni została ponownie zatrudniona na stanowisku cholewkarza, od dnia 1 października 1987 roku awansowała na stanowisko cholewkarza-brygadzysty. Od dnia 1 lutego 1992 roku została dodatkowo zatrudniona na 1/2 etatu do sprzątania zakładu ortopedycznego. Stanowiska te zajmowała do czasu ustania zatrudnienia do dnia 28 sierpnia 1993 roku. W trakcie całego okresu zatrudnienia A. C. przebywała na urloпах bezpłatnych w okresach od dnia 13 maja 1977 roku do dnia 1 września 1978 roku oraz od dnia 4 kwietnia 1980 roku do dnia 1 września 1980 roku, a od dnia 2 września 1980 roku do dnia 2 września 1981 roku korzystała z urlopu wychowawczego.

Organ rentowy za udowodnione uznał okresy zatrudnienia w przedsiębiorstwie (...): od dnia 9 października 1975 roku do dnia 12 maja 1977 roku, od dnia 2 września 1978 roku do dnia 3 kwietnia 1980 roku oraz od dnia 3 września 1981 roku do dnia 28 sierpnia 1993 roku. W ocenie Sądu biorąc pod uwagę, że wnioskodawczyni pracę na stanowisku cholewkarza wykonywała przez cały okres zatrudnienia, a sprzątanie zakładu ortopedycznego było dodatkowym zajęciem ubezpieczonej, cały powyższy okres należało zaliczyć do pracy w warunkach szczególnych, tj. 15 lat, 2 miesiące i 2 dni. Spółdzielnia zajmowała się produkcją butów. Praca odbywała się na hali, gdzie zatrudnionych było 12 osób. Była to praca ręczna. Odwołująca zajmowała się szyciem cholewek do butów. Pracowała w oparach kleju butaprenu i innych szkodliwych dla zdrowia chemikaliów, którymi była nasączona skóra. Wnioskodawczyni czynności sprzątania wykonywała już po zakończonym dniu pracy, poza normalnymi godzinami jej wykonywania, kiedy pracownicy wyszli a stanowiska pracy były już puste.

A. C. w okresie od dnia 28 sierpnia 1993 roku do dnia 30 września 2001 roku pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy (k. 24 akt emerytalnych). Od dnia 15 listopada 1995 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku prowadziła działalność gospodarczą, jednak w tym okresie nie podlegała ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu z uwagi na uprawnienie do świadczenia rentowego. Od dnia 1 stycznia 1999 roku do dnia 31 lipca 2000 roku oraz od dnia 25 września 2000 roku do dnia 29 września 2001 roku była zgłoszona do ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Wnioskodawczyni legitymuje się łącznym okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze 17 lat, 10 miesięcy i 26 dni.

Sąd uznał, że wnioskodawczyni wykonywała pracę w warunkach szczególnych w (...) Spółdzielni Pracy Usług (...) w okresach od dnia 9 października 1975 roku do dnia 12 maja 1977 roku, od dnia 2 września 1978 roku do dnia 3 kwietnia 1980 roku oraz od dnia 3 września 1981 roku do dnia 28 sierpnia 1993 roku.

Praca, którą wykonywała wnioskodawczyni jest wymieniona w Wykazie A, Dziale VII – W przemyśle lekkim, poz. 14 „ Prace związane ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego” rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), kobietom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu Okręgowego A. C. pomimo udowodnienia w niniejszym postępowaniu stażu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze co najmniej 15 lat, nie legitymuje się ogólnym okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym 20 lat. Wskazany przez ubezpieczoną okres prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 15 listopada 1995 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku nie może zostać uwzględniony, gdyż w tym czasie wnioskodawczyni nie podlegała ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu w związku z pobieraniem renty. Należy zwrócić uwagę, że ewentualne okresy ubezpieczenia po dniu 1 stycznia 1999 roku nie mają w niniejszej sprawie znaczenia prawnego, gdyż w celu nabycia prawa do wcześniejszej emerytury wszelkie wymagane przesłanki muszą zostać przez ubezpieczonego spełnione na dzień 31 grudnia 1998 roku. Z tych przyczyn odwołanie należało oddalić.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wniósł w imieniu wnioskodawczyni jej pełnomocnik zaskarżając wyrok w całości zarzucając:

- 1) naruszenie prawa materialnego:

- art. 7 ust 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyjęcie, że okres od dnia 15 listopada 1995 do 31 grudnia 1998 nie może być uznany jako nieskładkowy, podczas gdy okres pobierania renty chorobowej po ustaniu zatrudnienia w wymiarze nie niższym niż połowa jest uznawany za okres nieskładkowy,

- art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz.Uz 2015 poz. 965,1240) poprzez uznanie, że ubezpieczona nie legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym łącznie co najmniej 20 lat , podczas gdy łączny okres składkowy i nieskładkowy wynosi 21 lat i 12 dni.

Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie wnioskodawczyni prawa do emerytury.

Sąd Apelacyjny zważył.

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie przedstawiając logiczną argumentację prawną. Ustalenia sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do zarzutów apelacji należy stwierdzić ich bezzasadność.

Wbrew stanowisku skarżącego okres pobierania przez A. C. renty tytułu niezdolności do pracy od dnia 28 sierpnia 1993 roku do dnia 30 września 2001 roku nie podlega zaliczeniu do stażu od którego zależy nabycie uprawnień emerytalnych.

Renta chorobowa wymieniona w art. 7 ust 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dotyczy świadczenia, które wprowadzono do systemu świadczeń ubezpieczeniowych od dnia 1 stycznia 1975 roku na mocy dodania art. 29a i art. 19 b do ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U nr, poz. 6 ze zm.). Renta chorobowa przysługiwała pracownikowi, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego był nadal niezdolny do podjęcia jakiegokolwiek pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Od dnia 1 stycznia 1983 roku w miejsce renty chorobowej (ustawa z dnia 23 stycznia 1968r. utraciła moc) wprowadzono świadczenie rehabilitacyjne w ramach ubezpieczenia chorobowego).

Art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz.Uz 2015 poz. 965,1240), nie mógł zostać naruszony, bowiem nie miał w sprawie zastosowania. Wnioskodawczyni nie ubiegała się o przyznanie emerytury pomostowej, a podstawą zaskarżonej decyzji były zacytowane w motywach wyroku przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak w sentencji.